Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 23. *Den 1. Septbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Om Tiende.

Tale af Ældste Orson Spencer, holdt ved Conferencen i St. Louis 1854.

Jeg er glad ved det Privilegium at staae frem blandt de Hellige denne Eftermiddag, og vilde have følt mig endnu lykkeligere, havde jeg været her ogsaa igaar; men uforudseete Omstændigheder forhindrede mig. Jeg føler til at gjøre nogle faa Bemærkninger, ikke i den Hensigt at jeg troer at kunne forhøie denne Conferences Følelser, men jeg ønsker at tilegne mig den samme Aand, som I have, og blande mine Følelser med Eders.

Med Hensyn til Tienden vil jeg gjøre nogle Bemærkninger i Eftermiddag, da de synes at paatrænge sig mit Sind.

Gives der nogen god Grund for ikke at betale vor Tiende? Der kan maaskee være, eller synes at have været Grunde derfor endog i gode og værdige Helliges Tanker, men det skriver sig fra deres egne Forestillinger og af Mangel paa den rette Kundskab om Gud og hans Værk. Jeg kan ikke tænke mig nogen bedre Undskyldning for de Hellige end denne.

Antag nu, at vi holde Regnskab med Herren, og faae ud, hvormeget vi skulde give ham. Antag, at vi begynde med at eftertænke, hvad der tilhører os, og indfører det paa den Side, vi kalde vor egen, og lad Herren have den anden. Hvis han har udført een eller anden god Gjerning ved os, skriv det paa hans Side. Dersom han har skabt vore Legemer og givet vore Evner Spændkraft og Liv, samt alle vore Sandser, ved hvis Hjælp vi erhverve os det Gode og undgaae det Onde, saa crediterer ham derfor. Hvem have vi at takke for Synet, Hørelsen, Følelsen og Evnerne til at kunne handle viist og sindrigt? Hvis vi selv ikke have skjenket os vore Evner eller Noget af hvad vi have, — hvis vi leve og røre os i ham og har faaet vor Tilværelse fra ham, da indfør det i Regnskabet paa hans Side. Dersom vi forfølge denne Gjenstand paa denne Maade, saa lad os begynde med Elementerne. Hvem tilhøre de? Have vi organiseret dem? Have vi ordnet dem, saa at de ere brugbare? Luften er nødvendig for Sundheden, — dette er en vigtig Gjenstand. Jorden og alle dens Frembringelser staae vi i Gjeld til Herren for, og dersom vi fortsætte paa denne Maade,

opdage vi, at ogsaa vi ere udsprungne fra ham og skylde ham vort Væsen. Alt det Gode, som I og jeg ere i Besiddelse af, er udgaaet fra ham; og ikke det alene, men han opholder og bevarer det bestandigen ved sit Forsyn og sin Hillig-Aand. Og dersom vi have faaet lysere Anskuelser og Begreber om Retfærdighed, end vore Medskabninger have, — dersom vi have lært den Viisdom at omvende os fra alle vore Synder, — dersom vi troe Sandheden, hvem have vi at takke derfor? Hvem har givet os Kraften til at forsage det Onde, og skjenket os Tro, Ydmyghed og Kjærlighed for Retfærdighed? Have disse Egenskaber sit Udspring fra os eller fra ham? Hvis det sidste er Tilfældet, da er han berettiget til at blive godtskreven for alle disse fortræffelige Egenskaber. Lad os nu opgjøre vort Regnskab og tilbagebetale ham det, der hører ham til, og derefter tage vor Andeel af det, som vi have dannet og opholdt ved vore egne Evner, Kræfter og uafhængige Handlemaade, hvor stor vilde saa Balancen paa vor Side blive? Den vilde i Sandhed blive temmelig lille — vort Tilgodehavende vilde formindskes betydelig. Jeg troer neppe den i Værdi vilde kunne maale sig med Enkens Meel og Olie, som Elias taler om. Det er maaskee nok om denne Gjenstand for at vise, hvor de sande Skatte ere, og hvem der raader over samme. Ingen af Eder maae troe, at man kan handle i Retfærdighed eller erhverve noget Godt uden det skeer med Herrens Villie. Hvis Nogen af Eder troer, han kan, saa forsøg det; men de Vise vide bedre. Dersom vi have Lys nok til at kunne bedømme denne Gjenstand ret, vilde vi see, at Alt er Herrens. Der findes Intet, uden det jo tilhører ham; naarsomhelst vi derfor ere lunkne til at yde ham Tiendedelen af vore Eiendele og Fortjeneste, saa ere vi ikke tilstrækkelig ydmyge — vi ere ophøiede i vort Sind; vi have ikke opladt vore Øine til at see, hvad der tilhører ham; vi ere i Mørke, og ønske at forjage dette Mørke; vi ere endnu ikke blevne vor Egenkjærlighed qvit; vi ere ikke oplyste nok; og vi ere ikke rene endnu.

Herren kræver Tiende for at prøve os. Vi ville tage Følgende som Exempel. Propheten Elias kommer til Enken og siger: „Jeg har ingen Penge, gode Kone, men har De lidt Meel og Olie at stille min Hunger med for Nærværende?" Ja; men kun lidt af hver Sort; Alt vil blive opbrugt strax. Vantro hviskede maaskee: „Giv Intet bort deraf; Du trænger selv til det; han er saa snæverhjertet, haard og følesløs, at han kan berøve en Enke hendes sidste Smule; og han er en Mand." Kunne I tænke Eder at være stedt i haardere og mere prøvende Omstændigheder end denne? Hun kunde have sagt: „Kan De ikke arbeide for Deres Ophold, ligesom jeg; tag ikke mit Meel og min Olie fra mig. De har Hænder at arbeide med, ligesom jeg." Kunne I forestille Eder et Tilfælde, hvori en Qvinde kunde blive mere prøvet end i dette? Men han sagde: „Bring mig Melet og Olien." Hvad var Resultatet? At hverken Melet eller Olien formindskedes.

Nogle ville maaskee strax sige, at dette skete i Propheternes Dage, i Miraklernes Dage; men nu er det ganske anderledes. Saaledes vilde Verden tale om Fortidens Mirakler og Propheter. Men have vi ikke det samme Præstedømme nu som da? Findes ikke den samme Myndighed nu, som dengang? Er ikke Gud den samme igaar, idag og for evig? Vil Gudsfrygtighedens Magt nogensinde tilkjendegive sig uden gjennem Præstedømmet? Pagtens Bog siger, at Gudsfrygtighedens Magt kan kun tilkjendegives ved Præstedømmets Myndighed og Ordinantser. Ere vi komne dertil? Skal Guds Kraft til-

deles os ved saadanne ringe Mænd og Ordinantser? Ja visseligen. Her have vi i Eftermiddag deeltaget i Brødet og Vinen, og derved have vi anerkjendt denne Myndighed og bevidnet, at vi ihukomme Jesus Christus. Hvad ihukomme vi om ham? Hvad er der ved ham at erindre, og hvorfor bede vi Gud at hjælpe os at erindre ham og holde hans Bud? Er det fordi han gav Tiende (en Dollar en Gang imellem)? Nei; men fordi han gav sig selv hen til at lide og doe for os. Det er dette vi love at ihukomme; og ved at deeltage i denne Ordinantse vidne vi for hverandre, at vi ihukomme ham og ville holde hans Befalinger. Lad en Person komme frem med en levende Erindring om, at Jesus Christus døde, at han udgød sit Blod for os — ikke at han gav een Tønde Hvede af ti, men at han hengav sit Liv for os, og lod sit Legeme blive knuust, at han ikke gruede for at doe. Naar de Hellige erindre dette, saa lad Ingen af dem sige, jeg er fattig, jeg er blottet, medens de have en saadan Ven.

Vide I ikke, at dersom I nogensinde blive rene Mænd og Qvinder, og faae Magt til at gjøre Mirakler, vil det ene skee formedelst Præstedømmet — formedelst Eders Lydighed mod Ordinantserne. Derfor adlød Enken Præstedømmets Raad og bortgav sit sidste Meel, og derefter blev Guds Kraft tilkjendegivet ved at formere det, saa at det fremdeles kunde opholde dem. Herren ønsker, at vi skulle vandre ved Troen, saa at vi med Glæde kunne hengive Alt, selv om det skulde være vor eneste Søn — vi maae altid stræbe at nærme os det Punkt. Det er en let Sag at give en Tiendedeel. Vi ere endnu ikke komne saavidt, at vort Blod er bleven udgydt, endskjøndt Nogle ere naaede dertil. Joseph og Hyrum have gjort det, og mange Andre ville faae samme Skjebne. Men vi tør ikke tale om det nu; vi ville blot tale om Skillinger og Dalere. Dette vil vise Menneskene, at det kan forskaffe dem Troens Frugter.

Den fattige Enke fik sit Meel og sin Olie forøget ene og alene ved Tro. Om der blev krævet noget Saadant af Eder nu, vilde maaskee Een eller Anden iblandt Eder spørge: „Hvorledes skal jeg vide, om den, der kræver Saadant, ikke er en Bedrager? Og hvoraf kan jeg vide, at Godt vil komme deraf? Aanden er Eder givet til at bedømme alle Ting og til at lede Eder ind i al Sandhed, og ved den kunne I nøiagtig vide, hvormeget I skylde Gud af Tiende og Offer.

Giv derfor Gud, hvad ham tilkommer; lad ham see, at vi have Tillid til ham og hans Præstedømme, og at vi ikke ere saa mistroiske, at vi skulle sige, vi ville ikke overgive hvad der kræves af os i Eders H ider, men i vor himmelske Faders.

Det vil gavne os langt mere, om vi overgive det i deres Hænder, som han har bemyndiget til at modtage det, nemligen til dem, der ere satte til at fuldkommengjøre de Hellige og til at bringe os til Eenhed i Troen, til Guds Søns Erkjendelse og Christi Fyldes voxne Alder.

Det er dette Maal vi stræbe at naae, og det var bedre for os at komme dertil, end til den rigeste Bank her i Verden. Kundskaben om Gud er bedre end alle Jordens Skatte, og Alt er kun som Støv i Sammenligning med Christi Fylde. Denne Kundskab og Fylde tilflyder os gjennem Præstedømmets Myndighed og Ordinantser, dersom vi ere Christi. Uden dette kan Mennesket bede og grandske uafladeligt, og dog vedblive at være fremmed for Gud.

Maa Gud velsigne Eder. Amen.

En mærkværdig Drøm.

(Fra „the Millennial Star.")

Følgende Facta have vi fra et Manuscript, som en Mr. Foster, havde taget efter de angjeldende Søstres Beretning.

Søsterens Fortælling.

Mr. og Mrs. Foster, der forliste med Dampskibet „Rothsay Castle" i August 1831, vare i Aaret 1814 bekjendte med tre Søstre, der boede i London, og som hørte til den bedre Classe i Samfundet. De to af disse Søstre vare meget gudsfrygtige, men den tredie var flygtig og netop det Modsatte. De vare ikke længere unge, hvilket gjorde den tredie Søsters overdrevne Munterhed endnu mere upassende, og bidrog til, at hun lettere følte sig fornærmet over Bemærkninger desangaaende. Hun hadede sine Søstres Gudsfrygt, og modarbeidede den paa en meget lav og ondskabsfuld Maade, endskjøndt de altid bestræbte sig for at rette sig efter hende, for at gjøre Udeståaelsen mellem dem saa lidt ubehagelig som mulig.

En Nat henimod Slutningen af 1814 havde hun været paa Bal, hvorfra hun kom hjem meget silde, og den næste Morgen ved Frokosten var hun saa aldeles forskjellig fra hvad hun pleiede at være, at Søstrene frygtede for at hun var meget syg, eller at en Ulykke var hændet hende, hvilken dybt angreb hende. Istedetfor sin uophørlige Pjatten om Enhver, hun havde truffet, og Alt hvad hun havde seet, og Alt hvad der var sagt og gjort, sad hun mørk, taus og aandsfraværende. Skyen paa hendes Pande var en Blanding af Trods og Sorg, og hun syntes at tilkjendegive en bestemt og fortrædelig Beslutning, grundet paa Omstændigheder, ubehagelige for hende, og det saae ud som om hun havde sat sig for at følge sin egen Villie, selv om det skulde bringe hende til den største Sorg og Nød, hellere end at handle efter hvad hun vidste var Ret, men hvilket vilde tvinge hende til at bøie sin Villie under en Andens Magt og Styrelse. Da hun Intet spiste, spurgte hendes Søster hende, om hun var syg. Hun svarede: „Nei." Hvad er der da paafærde med Dig? „Intet." De vare bange for, at Noget havde tilstødt hende. Hun sagde: „Jeg kan ikke begribe, hvorledes Folk kan trænge sig ind i Sager, der ikke vedkomme dem." Hele Morgenen tilbragte hun alene paa sit eget Værelse, og om Middagen fandt den samme Opførsel Sted som om Morgenen. Hun nød saagodt som Intet, og talte ikke, uden naar hun svarede paa en tvær Maade, ligemeget hvad man spurgte hende om, og Alt med et Udtryk af Forknythed, Egensindighed og Mismod, der hemmede paa en smertelig Maade hendes Omgivelsers Munterhed. Saaledes har jeg hørt de vrede Vinde hyle og klage, som om de sørgede over deres eget Ødelæggelsesværk; og dog hørte de ikke op at blæse og at rase og at hyle end mere, jo frygteligere og almindeligere Ødelæggelsen blev.

Hun gik silde til Hvile og med en Mine, som om hun hverken ventede at finde Lettelse eller Vederqvægelse. Den næste Morgen rørte hun næsten ikke sin Frokost, og syntes at befinde sig i den samme fortrykte og uhyggelige Tilstand som Dagen forud. Een af hendes ømme Søstre talte atter til hende og sagde: „Anna, Du er ikke rask; er det dit Hoved, der smerter Dig?" Hun svarede: „Jeg er rask, og Intet smerter mig." „Da maa Du have Noget paa Hjertet, og vil Du ikke sige os det? Elske vi Dig ikke? Have vi ikke de samme jordiske Interesser med Dig, og kunne vi vel søge noget Andet end dit

Bedste ved det inderlige Ønske at dele din Sorg?" „O, I have Overtro nok iforveien, uden at der lægges mere til den. Jeg vil ikke fortælle Eder, hvad der feiler mig, saa I behøve slet ikke at drive Eders Nysgjerrighed videre. Jeg tør sige, I vilde blive fornøiede ved at vide det, thi I vilde ansee det for en Slags aandelig Triumph; men jeg leer af saadanne Ting. Jeg er endnu ikke gammel nok til at blive Offer for Drømme og Syner." „Anna, vi leve jo ikke i Drømme og Syner." Hun svarede skarpt: „Nei, og jeg mener heller ikke at I skulde." Søstrene saae paa hinanden og hensank i Taushed. Den næste Dag gik som den foregaaende. Anna var mørk og fortrædelig, og hendes Søstre vare baade af Medlidenhed og Ængstelse ulykkelige for hendes Skyld.

Den tredie Morgen begyndte hun ligeledes Dagen som Een, der skyer Lyset, der ikke bryder sig om sin Tilværelse og som Tidens Løb og Udsigten til Evigheden hverken bringer Fred eller Haab. Idet Søstrene betragtede hende, sagde den ene af dem pludseligen: „Anna, hvad var din Drøm?" Hun foer sammen og loe vildt. „Ha, ha, ja hvad var det vel? I vilde fortælle det for Verden, men jeg vil ikke sige Eder det. Jeg troede forresten, I ikke troede paa Drømme og Syner." Søstrene svarede: „I Almindelighed gjøre vi det ikke, Du veed, at de som oftest udspringe fra Ildebefindende og Forstyrrelse i Legemet — forvirrede Forestillinger og en ophidset Phantasi, medens Fornuften ligger i en Slags Dvale, og Erindringen derom forsvinder sædvanligviis, naar vi blive beskjæftigede med Hverdagslivets Sysler. Men der gives udentvivl Drømme, hvilke ligesaa vist komme fra Gud, som vore Trængsler og Advarsler. Der er et Vers i Bibelen, som siger, at Gud taler til Mennesket i en Drøm eller i et Syn om Natten, naar dyb Søvn falder paa ham." Hun loe atter og sagde: „I have Vers i Bibelen for Alt hvad som passer sig for Eder; men jeg ønsker ei at blive advaret af Eder paa den Maade; desuden troer jeg nok, jeg skal forglemme det om et Par Dages Tid." „Anna, vi bede Dig, siig os hvad det er. Hvis Du virkeligen har havt en Drøm fra Herren, ønsker Du vısseligen ikke at glemme den; og hvis ikke, ville vi hjælpe Dig at lee deraf og forjage dens Indtryk." Hun svarede i en gnaven Tone: „Godt, siden I endelig ville vide det, saa skal jeg fortælle det." „Det maa vistnok være noget Overordentligt." „Jeg skulde have antaget det for Følger af Ballet, men jeg har aldrig nogensinde eller nogensteds seet noget Lignende, og I maae ikke troe, at I kunne forstaae, hvad jeg vil fortælle, thi I have aldrig seet eller kunne forestille Eder noget Saadant."

Drømmen.

„Jeg syntes, jeg spadserede paa en stor Stads brede Gade og mange Folk gik der foruden mig, men der var Noget i deres Miner, som strax slog mig; de saae tankefulde og dog lykkelige ud; hverken optagne af Forretninger eller af Lystighed, men havde et saadant Udtryk af Ro, ædle Hensigter, Fred og Reenhed, som aldrig har været præget paa nogen Dødeligs Pande. Stadens Lys var ogsaa besynderlig; det var ikke Solen, thi der var intet Blændende — det var ikke Maanen, thi Alt var klart som ved Middagstid; det saae ud som en Lys-Atmosphære — mildt, behageligt og uforanderligt. Jeg saae paa Bygningerne, hvilke alle lignede Pallad'ser, men vare ikke som Jordens. Brolægningen, jeg gik paa, og Husene, jeg saae, vare alle ligesom af Guld, blanke og skinnende og saa klare som Glas; de store, glindsende Vinduer saae ud som adskilte Regnbuer, og vare ikke gjorte til at modtage og meddele andet end Glædens

Lys, — det var i Sandhed et Sted, hvortil vor Længsel kunde staae, hvor Kjærlighed kunde boe. Jeg kunde ikke lade være at udbryde, idet jeg gik videre: Disse ere visseligen Retfærdighedens, Sandhedens og Fredens Boliger. Alt var skjønt, lyst og fuldkomment. Jeg kan ikke forklare, hvad der manglede, for at jeg kunde ønske at tilbringe Evigheden paa et saadant Sted, og dog trykkede selve dets Reenhed mig. Jeg saae Intet, der huede mig, endskjøndt Kjærlighed og Velvillie straalede mig imøde fra hvert Ansigt i hiin lykkelige Skare. Jeg følte intet Tiltrækkende, og vandrede videre ganske alene midt i Mængden, forstemt og bedrøvet. Jeg saae, de gik Alle een Vei, og jeg fulgte med, undrende mig over Aarsagen, og tilsidst saae jeg dem Alle gaae henimod en Bygning, der var langt større og smukkere end de øvrige. Jeg saae dem gaae op af dens massive Trappe og ind af dens rummelige Portal. Jeg følte ingen Lyst til at gaae med dem, men saa langt som til Trappen nærmede jeg mig af Nysgjerrighed. Jeg saae Personer træde ind der, som vare klædte i alle Nationers Dragter og alle forskjellige Farver, men de forsvandt indenfor Portalen, og derefter saae jeg dem gaae tværsover Hallen, Alle iførte hvide Klæder. Ak, om jeg kunde beskrive hiin Hal for Eder! Den var ikke af Krystal — ikke af Marmor — ikke af Guld, men af Lys, reent Lys, stivnet i Former, det var Maanen uden dens Koldhed, det var Solen uden dens blendende Straaler; inde i den var der en Trappe, der førte opad — Alt var Lys, og jeg saae hvorledes den berørtes af deres lette Fødder og hvide pletfrie Klædebon, som stege op ad den. Det var i Sandhed et prægtigt Skue, men det bragte mig til at gyse og vende mig bort. Idet jeg vendte mig om, saae jeg Een staae paa det nederste Trin, der betragtede mig med en saa inderlig Deeltagelse og Omhed, at jeg uvilkaarlig standsede for at høre, hvad han havde at sige. Han talte ligesom velklingende Musik og spurgte mig: „Hvorfor vender Du om? Findes der noget andet ønskeligt Sted end dette? Er der nogen Glæde i at vandre paa Mørkets Veie?“ Jeg stod taus; han nødte mig at gaae ind, men jeg hverken svarede ham eller rørte mig af Stedet. Pludselig forsvandt han, og en Anden indtog hans Plads med det samme Blik og paa den samme Maade. Jeg ønskede at undgaae ham, men jeg stod som fastnaglet til Stedet. „Er Du kommen saa langt,“ sagde han, „og vil Du have gjort dit Arbeide for Intet; kast af Dig dine egne Klæder og iför Dig det hvide Gevandt.“ Han vedblev at overtale mig, indtil jeg blev træt og vred og sagde: „Jeg vil ikke gaae ind; jeg lider ikke Eders Gevandt, og jeg føler mig trykket af Eders Hvidhed.“ Han sukkede, og var borte. Mange af de Forbigaaende saae paa mig med en Blanding af Medlidenhed og Venlighed og nødte mig at gaae med dem og tilbød mig en Haandshjælp op ad Trappen; men jeg afslog deres Hjælp og blev staaende melankolsk og fortrykt. Tilsidst kom et ungt, lyst Sendebud, der var stationeret paa Trappen, hen til mig og bød mig komme ind med en Stemme og et Udtryk, som jeg ikke kunde modstaae: „Vend ikke om,“ sagde han, „hvor kan Du vel gaae hen? Tøv ikke, thi hvorfor skulde Du trætte Dig selv til ingen Nytte? Træd her ind og smag Lyksalighed. Gaae ikke Alle ind her, og bliver Nogen afviist? Gaae ikke alle Stammer og alle Farver ind i hiin Hal, og blive de ikke Alle toede, omklædte og vederqvægede?“ Han rakte mig Haanden, og jeg gik ind i Hallen med ham. Her blev jeg bestænket med reent Vand, et reent, hvidt Gevandt blev hængt over mine Skuldre, og — jeg vidste ei hvorledes — jeg

steg op ad den lyse Trappe ved min lykkelige Ledsagers Side. O, hvilket et Lys, der straalede mig imøde, da jeg naaede de øverste Trin! Men Dødeliges Mund kan ei beskrive det, ei heller kunne Dødelige forestille sig eller paa nogen Maade fatte det: — Hvor ere de levende Saphirer? Hvor ere de glimrende Stjerner, der ere liig de lyse, klare Straaler, i hvilke jeg stod? Hvor findes en saadan Kjærlighed og Ømhed som den, der aabenbarede sig i det talrige Selskab, der omgav mig? Jeg segnede om, overvældet og ulykkelig; jeg krøb hen i et Hjerne og søgte at skjule mig; thi jeg saae og følte, jeg havde Intet tilfælles med de salige Væsener paa et saadant Sted. De bevægede sig i Dands til en Musik — til Sange, som aldrig have lydt for Dødeliges Øren; min Ledsager sluttede sig til dem med Begeistring, og jeg lodes alene. Jeg saae de høie Skikkelser — alle smukke, alle lyse — i deres egen usigelige Lyksalighed, medens Taknemmelighed og Glæde straalede af alle Ansigter og gav ethvert af dem forskjellige Udtryk. Tilsidst saae jeg Een, der var høiere og i enhver Henseende langt smukkere og langt værdigere end de Øvrige, og med et ærefrygtvækkende Aasyn, der overgaaer al Beskrivelse; mod ham vendte sig Alles Blik, og Alles Aasyn gjenstraalede af Lyset, der udstrømmede fra hans Ansigt. Sangene og Dandsen vare til hans Ære, og Alle syntes at erholde deres Liv og Glæde fra ham. Medens jeg i maalløs og skjælvende Forbauselse betragtede denne Scene, forlod Een, der fik Øie paa mig, Selskabet og kom hen til mig, hvor jeg sad, og sagde: „Hvorfor er Du saa stille? Kom, skynd Dig, foreen Dig i Dandsen og syng med i Sangen." Jeg følte en pludselig Vrede i mit Hjerte, og svarede med Bitterhed: „Jeg vil ikke istemme Eders Sang, thi jeg kjender ikke Melodien, og jeg kan ikke tage Deel i Dandsen, thi jeg kjender ikke Takten." Han sukkede og med et Blik fuldt af den dybeste Medlidenhed, indtog han sin Plads. Et Øieblik efter kom en Anden og tiltalte mig som den Første, og med det samme Sind. Jeg svarede ham paa samme Maade; han saae paa mig som om han kunde have opgivet sin egen Herlighed, for at overlade den til mig; — hvis himmelske Væsener kunne føle Smerte, syntes han at føle den; men han forlod mig og vendte tilbage til sin Plads. Hvad kunde det være, som satte en saadan Sindsstemning i mit Hjerte? Tilsidst fik Herren for hiint herlige Selskab — for hine levende, glimrende Former af Liv, Lys og Skjønhed — for hine Lov- og Triumphsange, Øie paa mig og kom hen for at tale med mig. Jeg bævede i ethver Lem af Ærefrygt, og følte Blodet isne i mine Aarer, og dog forhærdedes mit Hjrrte end mere og min Stemme blev dristigere. Han talte, og fuldtonende Musik udstrømmede fra hans Læber: „Hvorfor sidder Du saa stille, medens Alle omkring Dig ere saa glade? Kom, tag Deel i Dandsen, thi jeg har seiret; kom, istem Sangen, thi mit Folk regjerer!" Uudsigelig Kjærlighed for mig syntes at straale i hans Øie, som om den kunde have smeltet et Steenhjerte; jeg følte det, men smeltede ikke; jeg saae et Øieblik paa ham og svarede: „Jeg vil ikke istemme Eders Sang, thi jeg kjender ikke Melodien; og jeg kan ikke tage Deel i Dandsen, thi jeg kjender ikke Takten." Skabningen kunde have flyet ved Forandringen af hans Aasyn; hans Blik var som Lynet, og med en Røst, lydeligere end titusinde Tordener, sagde han til mig: „Hvad vil Du da her!" Gulvet aabnede sig under mig, og jeg sank ned i et Ildhav og Pine; og med en forfærdelig Frygt vaagnede jeg."

Der herskede et Øieblikś Stilhed; thi Søstrene vare dybt rystede af Drømmen, og Ingen af dem antog den eller det dybe

Indtryk, den havde gjort, for at være Virkninger af nogen naturlig Aarsag i Annas flygtige Sind. „Anna," sagde de, „vi kunne ikke hjælpe Dig til at glemme en saadan Drøm som denne; vi troe visseligen den er fra Gud, og den kan vorde en stor Velsignelse for din Sjæl, hvis Du vil søge at gjøre den dertil. Din Beskrivelse af den hellige Stad er overeensstemmende med Guds Ord, thi omtrent den samme Beskrivelse er os given i Johannis Aabenbaring: „Og Staden behøver ikke Sol eller Maane til at skinne i den; thi Guds Herlighed oplyser den, og Lammet er dens Lys." Alle, som gaae ind i den, maae afføre sig deres egne Klæder og deres Selvretfærdighed, og maae iføres hvide Linklæder, ja, de Helliges Retfærdighed, og deres Retfærdighed er af mig, siger Herren. De, som gaae ind i det himmelske Tempel, ere dem, „der ere komne ud af den store Trængsel, og have tvættet deres Kjortler og have gjort dem hvide i Lammets Blod;" derfor ere de for Guds Throne og tjene ham Dag og Nat i hans Tempel; og de synge en ny Sang, som intet Menneske kan lære uden de Gjenløste; det er Mose, den Guds Tjeners og Lammets Sang. Viisdom byder alle Menneskenes Børn at træde ind i Templet, og Guds Folk vil overtale dem at træde i deres Fodspor, og Christi Tjenere ere beskikkede til at vaage over Sjælene og paa alle Maader og ved alle Midler søge at frelse Nogle, om muligt. O, Anna, Du kjender noget af Veien; opgiv din egen Villie og lyt til denne frygtelige Advarsel. Foreen Dig med os og lær at vandre paa den Sti, der fører til Himmelen, og hvorledes Du skal lære at synge Zions Sange." Atter leirede sig en Sky paa Annas Pande og hun svarede: „Jeg ønsker ikke I skulle prædike for mig; jeg vil gjøre som jeg vil."

Hun vedblev at være i denne melankolske Tilstand til Ugens Ende, da man fandt hende i hendes Værelse — som Liig. Hun døde uden legemlig Sygdom — hun døde uden at nogen tilsyneladende Forandring fandt Sted i hendes Sjæl!

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Børneopdragelse. Der paahvile Forældrene i vor Kirke den ansvarsfulde og hellige Pligt at opdrage og undervise deres Børn (see Pagtens Bog Side 114 § 4; 188 § 2.) Ere de ikke selv i Besiddelse af de nødvendige Egenskaber til at at lære dem at læse, skrive, regne og andre nyttige Kundskaber, bør de ikke forsømme at holde dem til flittig Skolegang. Kunde Privatskoler oprettes iblandt de Hellige selv, ere disse at foretrække; kan dette ikke lade sig gjøre, lad da Børnene søge Skolerne i deres respective Communer, saa at de ikke opvoxe i Uvidenhed og Lediggang, der er en Rod til alt Ondt.

Erindrer, at Underviisning og et godt Exempel skal lægge et Grundlag hos de Unge, hvorpaa de siden kunne bygge og blive dannede og duelige Medlemmer i Guds Kirke og Rige. Der er meget Godt i Verden og megen nyttig Kundskab; lader vore Børn tilegne sig det Gode og Gavnlige, og lærer dem at frastille det Slette, det Unyttige og det, som strider mod Guds hellige Ord og Aabenbaringer.

Vænner de Smaa tidligen til at deeltage i Eders Bønner og Gudsdyrkelse og

ved passende Samtaler undervise dem om Rigtigheden af vor hellige Religion og veilede dem i Læsningen af de hellige Skrifter, og de Unge ville snart lære at forstaae Evangeliet, faae det kjært, adlyde det, og ved den Hellig-Aands Bistand faae Kraft mod det Ondes Indflydelse.

Vi lægge ovenstaaende Bemærkninger paa Forældrenes Sind; agter Eders Børn som en stor Naadegave fra Herren; vider, at han har overladt de smaae Sjæle til at dannes og opdrages af Eder; og at han eengang vil kræve Regnskab af Eder, hvorledes I have opfyldt denne hellige Pligt. Vinder Eders Børns Kjærlighed og Agtelse ved selv at leve et gudsfrygtigt Liv; og da skal det heller ikke blive vanskeligt for Eder at faae dem til at adlyde Eder; og beder for dem til Herren, saa vil han staae Eder bi med sin Aand til at opfylde Eders ansvarsfulde Hverv. Det er ikke nok, at I føde og klæde Eders Børn, men I skylde ogsaa at ernære og danne deres Aand ved tidligen at bibringe dem Begyndelsesgrundene i al nyttig Viden, saavel om jordiske som himmelske Ting. Maa Herren hjælpe Eder dertil er vor Bøn. Amen!

Boggjelden i Missionen. Præsident Calkin i England har instrueret de Præsiderende under hans Bestyrelse til at arbeide paa, at al gammel Gjeld maa afskaffes, paa det at Guds Værk kan blive styrket og trives. Til den Ende gjorde de engelske Hellige ifjor et stort frivilligt Sammenskud for at faae en Deel af deres Boggjeld afbetalt, og iaar gjøre de det andet store Sammenskud for at klare Resten. Vi i den skandinaviske Mission ville heller ikke staae tilbage med at følge disse gavnlige Instruxer; hvorfor vi opfordre Præstedømmet og de Hellige, Alle og Enhver, til efter Evne og Leilighed at gjøre et frivilligt Sammenskud til Afbetaling af den store Boggjeld, som hviler trykkende paa enkelte Conferencer, og som disse neppe uden Hjælp nogensinde ville vorde istand til at afbetale. Denne Opfordring gjelder de Hellige i alle Conferencer, ogsaa dem, som allerede have afbetalt deres Boggjeld; thi vi arbeide for et fælles Maal, og ville Alle have Æren af at bidrage til Frigjørelsen af den skandinaviske Mission for al Gjeld.

Naar disse frivillige Gaver og Sammenskud ere samlede, bedes Conference-Præsidenterne at indsende samme til Contoiret, som vil creditere de trængende Conferencer i et passende Forhold. Vel vente vi ikke, at vi paa eengang kunne klare al Gjeld, men vi ville gjøre hvad vi formaae denne Gang, ihukommende det gamle Ordsprog: „Mange Bække smaae gjøre en stor Aa."

Samtale mellem to Ældster om Prædikeøvelses-Forsamlingerne.

(Fra „the Millennial Star.")

Broder James Collins og Broder George More ere begge gode Mænd. Begge mene det lige godt; men George har vanskeligere for at fatte Aanden af en ny Instruction end James. George betragter kun den ene Side af en Sag, medens James gjør sig den Uleilighed at gaae rundt omkring den og betragte den

fra alle Sider, hvilket følgende Samtale vil vise.

Vi ville imidlertid først bemærke, at i den Conference, til hvilken baade James og George hørte, var der bleven anordnet et Slags Prædikeforsamlinger, der skulde afholdes distriktsviis i Conferencen, hvortil et vist Antal af Præstedømmet efter Tour skulde indbydes, og hvor en fire eller fem i hver Forsamling skulde gives Leilighed til at prædike om et eller andet Lærdomsprincip i Evangeliet, der tidligere var opgivet for dem, Enhver afbenyttende en kort Tid. Naar de forskjellige Talere havde sluttet deres Bemærkninger, skulde de paa Opfordring gjengive Hovedindholdet af hvad de havde sagt, og fremlægge for Forsamlingen hvilke Beviser de havde anført for Emnet, de vare opfordrede til at omhandle. Hensigten med disse Forsamlinger var at øve Brødrene til med Lethed at prædike over visse Emner og for at opmuntre dem til at berige sig med saadanne Beviser for deres Religion, som kunde være til Gavn og Velsignelse for Sandhedssøgere.

Disse Øvelsesforsamlinger betragtedes af de Hellige i Almindelighed som særdeles hensigtsmæssige; men George — saa ivrig en Hellig han var — rystede paa Hovedet, som om eet eller andet Princip i hans Tro krænkedes ved paa denne Maade at lære at prædike.

Samme Aften følgende Samtale fandt Sted, syntes han at have grundet meget paa denne Gjenstand; og da Broder James, hans gamle Med-Prædikant i de omliggende Landsbyer, var kommen for at see til ham, greb han Leiligheden til at lette sit Hjerte; derfor afbrød han pludseligen deres Passiar om Vind og Veir med et: „Hvad troer Du om disse Øvelsesforsamlinger, James? Jeg har tænkt meget derover, men jeg kan ikke rigtigt forstaae det endnu. Det synes for mig som om vort gamle Lærdomsprincip, at prædike ved den Hellig-Aands Inspiration, derved aldeles kastes overbord. Saa have vi „Stjernen," som af og til giver os Instructioner med Hensyn til vor Prædiken for Verden. I Sandhed, jeg troer neppe det er den samme Lærdom, som lærtes os fra først af."

„Jeg troer, at det lærtes os fra først af at have et klart Begreb om en Ting selv, førend vi forsøgte at lære Andre derom," bemærkede James roligt.

„Ja naturligviis," sagde George. „Det er heller ikke Erhvervelsen af et klart Begreb om vor Lærdom, jeg har imod, men kun denne Studeren, hvorledes vi skulle fremsætte den for Verden paa en systematisk Maade. Jeg indseer ikke Nødvendigheden af — — —"

„George," afbrød James ham, „husker Du Broder Welch, Anføreren for Sangchoret? Erindrer Du, hvad vi pleiede at sige om ham?"

„Ja. Vi pleiede at sige, han forstod sig udmærket godt paa Sang selv, men kunde ikke bibringe Andre det mindste Begreb derom."

„Netop," vedblev James. „Saaledes kan Du ogsaa meget godt forstaae en Lærdom, medens Du paa samme Tid maaskee ikke kan fremsætte for Andre, hvad Du veed. Hvorfor skulde vort Sind være ligesom et gammelt Materialhuus, hvor Redskaber og Materialier ligge Hulter til Bulter i alle Kroge? Sæt, at vi have Redskaber i vort Huus, eller Begreber i vort Hoved (hvilket kommer ud paa Eet), saa er der jo ingen Grund for at de skulde være i en saadan Uorden, at der skulde medgaae en Time for at finde den Gjenstand, vi behøve, naar vi kunde gjøre det i fem Minuter, hvis Tingene vare lidt ordnede."

„Jeg seer hvad Du sigter til hermed," sagde George; „men Du veed, vi pleiede

at sige om Nutidens Prædikanter, at de ikke vare Guds Tjenere, fordi de maatte lære en Tale udenad, forend de kunde prædike Noget. Det samme kan naturligviis nu anvendes mod os."

„Ingen har opfordret Dig til at lære en Tale udenad," sagde James. „Vistnok opfordres vi til at overtænke de forskjellige Lærdomspunkter i vor Religion. Vi opmuntres ogsaa til at opsamle i vor Hukommelse nogle af de mangfoldige Beviser fra Skriften og andre Kilder, hvormed ethvert Princips Sanddruhed kan stadfæstes. Vi opfordres til at ordne disse Beviser, saa vi selv kunne forstaae dem, for desto lettere at kunne finde Rede i dem, naar fornødiges, saa at det ikke skulde være ligesom i Materialhuset, hvor Alting var spredt rundt omkring. Efterat denne Beredelse i vort Sind har fundet Sted, er det ikke Meningen, at vi, ligesom Nutidens Præster, skulle bestemme et vist Antal Principer at tale over eller den Orden, hvori de skulle fremstilles; men naar vi have lært Principerne for vor hellige Religion at kjende, saa vi kunne give et simpelt, forstaaeligt Svar paa enhver fornuftig Indvending, der muligen kunde gjøres af en oprigtig Sandhedssøger, da skulle vi overlade til den Hellig-Aand at fremføre de Emner eller Principer, som vi skulle omhandle for Forsamlingen."

„Vel," sagde George, „det seer i Sandhed ikke saa galt ud, naar det skal gjøres i den Aand; men det Udtryk: øve sig at prædike, lyder saa sekterisk.

„Jeg vil spørge," sagde James, „om Du eller nogen Mand paa Jorden nogensinde har prædiket om Noget, som Du ikke først har overtænkt en Smule? Alle Mennesker, der tale som fornuftige Væsener, ordne deres Begreber mere eller mindre. Spørgsmaalet er for vort Vedkommende kun hvor langt vi skulle gaae. Jeg opfatter som sagt denne nye Instruction saaledes, at vi skulle ordne vor Kundskab og vore Begreber, saa vi, naar vi fremstaae for en Forsamling, kunne aflægge et klart og tydeligt Vidnesbyrd om det, som den Hellig-Aand vil bringe i vor Erindring, uden i mindste Maade at have „studeret" vor Tale eller lært den udenad."

„Godt, godt," sagde George hurtigt; „jeg holder selv meget af at høre et velordnet Foredrag."

Nogle faa Øieblikkes Taushed paafulgte. James saae ud som Een, der havde slaaet alle sine Fjender af Marken og var beredt til at tilbageslaae ethvert nyt Angreb; medens George saae ud som Een, der havde affyret sine sværeste Kanoner, uden at have opnaaet noget heldigt Resultat. Han følte sig overvunden, men dog søgte han øiensynligt efter nye Indvendinger, som han snart syntes at have fundet; thi lidt efter udbrød han:

„Dit Princip er rigtigt, James, — det forstaaer jeg nok; men at practisere det, det er Knuden. Hvergang jeg har forsøgt paa at holde fast ved et Emne, under min Prædiken, er jeg bleven beklemt, og det er gaaet i Staae for mig. Naar jeg derimod ikke binder mig til noget bestemt Princip, men taler det, som kommer paa mit Sind, da kan jeg tale nok saalænge og uden Vanskelighed."

„Det troer jeg gjerne," sagde James; „det er netop Forskjellen mellem at udføre og ikke at udføre Noget; thi naar Een taler uden at tage et bestemt Emne, eller uden at ordne sine Tanker og Begreber til et sammenhængende Foredrag, vil han hverken opbygge eller belære sine Tilhørere, men derimod trætte dem. Desuden," vedblev James, „den Beklemmelse, som Du kalder det, eller Ængstelse føler Enhver, der forsøger at gjøre Noget fuldkomment, og er fælles for Alle — fra Taleren til Haandværkeren. „O,"

siger Blikkenslagerlærlingen, „jeg kan i timeviis hamre og klippe Blik, naar man blot ikke vil binde mig til at danne en vis Form. Men hvis man siger til mig, jeg skal gjøre et Laag eller en Bund af en bestemt Størrelse, eller Sider og Endestykker af en foreskreven Form, osv., da bliver jeg beklemt og angst for ei at kunne udføre det." Men naar han har havt tilstrækkelig Øvelse, vil han overvinde denne Ængstelse. Og saaledes er det ogsaa med den Mand, som vil tænke og sige Noget, naar han „taler." I Førstningen kan han maaskee ikke „prædike" saa flydende som tidligere, paa Grund af den Grændse han sætter sig; og Ingen vil bebreide ham derfor. Men lad ham vedholdende bestræbe sig for ikke at tale hurtigere, end han kan tænke, saa vil han efter en Tids Forløb kunne tale med den samme Lethed som tidligere, og altid sige noget Godt, naar han taler."

George saae nu temmelig tilfreds ud og de øvrige Indvendinger fremsattes i en Tone, som viste, at han følte, de ikke vare uomstødelige.

„Er ikke den Hellig-Aand," sagde han, „bestemt til Veiledning for os i vor Prædiken?"

„Jo, tilvisse," svarede James; „men kun paa samme Maade, som et tændt Lys hjælper en Mand at ordne i et mørkt Værelse. Det kaster sit Lys paa det Arbeide, der skal udføres; men Lyset selv flytter ikke en eneste Ting. Saaledes med den Mand, der taler under den Hellig-Aands Indflydelse; hans Sind er oplyst, saa han kan see Beskaffenheden af de Ting, der omgive ham, og i hvilket Forhold de staae til hverandre; men Lyset i hans Indre vil ikke ordne hans Begreber, saa han kan fortælle hvad han seer. Vi maae selv ordne dem, og være meget taknemmelige, om vi kunne faae den Hellig-Aand til at lyse for os, medens vi arbeide — medens vi gjennemsøge vor Kundskabs Forraadskammer og bringe Ting frem, der kunne være til vor egen og vore Medmenneskers Gavn og Velsignelse."

Efter et Øieblikś Taushed fortsatte James: „Der er noget Andet den Hellig-Aand vil gjøre: den vil give de udtalte Ord en saadan Indflydelse, at de kunne gjennemtrænge et godt Menneskes Hjerte; og den vil overføre Noget af det samme Lys, som Taleren er i Besiddelse af, i et oprigtigt Menneskes Sind, saa at begge kunne see den samme Gjenstand. For den kundskabsrige, tænksomme Prædikant er den som et skarpt Sværd, istedetfor en Kølle. I eet Tilfælde er den som Solen, der skinner gjennem et tykt, smudsigt Glas; i et andet, som naar den straaler uhindret gjennem den klare Luft, — Intet borttager eller fordunkler da dens Glands. For den Mand, der stadigen øver sine Talenter, er den ligesom Dampen i en blankpudset, velrenset Maskine, der har alle de fornødne Hjul, Remme, osv., — Alt gaaer let; for ham, der aldrig øver sig, er den Hellig-Aand vistnok den samme, men arbeider som Dampen i en gammel, rusten, knirkende, usmurt Maskine. Forstaaer Du ikke det, George?"

„Jo," svarede han, „det er fuldkommen sandt. Jeg kan i ethvert Tilfælde see, at Du ikke er „rusten," hvad Prædike-Spørgsmaalet angaaer! og jeg vil prøve paa ikke heller at være det i Fremtiden, hvis jeg kan gjøre Noget dertil. Jeg er idetmindste glad for, at Du ikke vil betage en Mand hans Tillid til den Hellig-Aands Bistand. Jeg veed den Hellig-Aand har ofte hjulpet mig betydeligt."

„Ja," sagde James, „men tænk paa de Gange, den har hjulpet Dig. Har Du ikke havt større Gavn af dens Hjælp, naar den har ledet Dig ind paa et Emne, med

hvilket Du før var nøiere bekjendt, end naar Du prædikede om Ting, Du ikke var saa vel hjemme i?"

„Vel," sagde George efter et Øieblikks Betænkning, „jeg erindrer saamæn nu eengang, da jeg var paa Mission, at jeg gik og tænkte paa det Lærdomspunkt: „Udvælgelse og Forkastelse," og min Aand syntes at sætte sig godt ind i det. O, hvor meget kunde jeg ikke see klart, medens jeg gik og grublede, og jeg tænkte: „Der har Du et godt Emne at prædike over!" Kort efter skulde jeg prædike for nogle Hellige. I Begyndelsen kunde jeg ikke finde Noget at tale over. Jeg formelig rystede. Men lidt efter kom dette Lærdomspunkt om Udvælgelse og Forkastelse blideligen og fremstillede sig for mit Sind, den Hellig-Aand hvilede over mig, alle de herlige Tanker, jeg havde havt om denne Gjenstand, strømmede tilbage til mig, og den Gang følte jeg i Sandhed, at jeg havde Noget at meddele. Jeg følte ikke alene, at der var Kraft i mine Ord, men ogsaa Lærdom i dem; saa hvad Du siger, Broder James, er Sandhed, det kan jeg bevidne. Rigtignok har jeg til andre Tider været fuld af Vidnesbyrd, og glædet mig meget derved; men dog synes det ikke at have været saa kjærnefuldt som den Gang."

„Jeg haaber Du nu indseer, at Hensigten med disse Øvelsesforsamlinger er, at Brødrene i Præstedømmet skulle komme til at forstaae, hvad de prædike, hvilket de altid have været opfordrede til. Dernæst, at det er af ligesaa stort Gavn at vide, hvorledes de skulle fremstille Noget for Andre, som selv at forstaae det."

„Det er sandt," tilføiede George.

„Dernæst," vedblev James, „at der findes ingen Lighed mellem hvad Præsidentskabet har foreslaaet for vore Brødre og de secteriske Præsters Fremgangsmaade i vore Dage."

„Jeg indseer det," sagde George.

„Ligeledes at de Ældster, der overtænke deres Emner retteligen, stole ligesaa meget paa den Hellig-Aand som dem, der ikke overtænke Noget."

„Rigtigt," bemærkede George.

„Dernæst har Du seet," fortsatte James, „at en Mand kan have gode Redskaber; men at det er langt bedre for ham at have dem ordnede saaledes, at han letteligen kan finde, hvad han behøver. Dernæst har jeg viist Dig, at den Ængstelse, som betager Een, naar han første Gang forsøger at holde fast ved et Emne, ene og alene skriver sig fra, at han ikke veed, hvorledes han skal gjøre det."

„Det troer jeg gjerne," sagde George.

„Og tilsidst, at den Hellig-Aands Kald er at oplyse vore Begreber, ikke at give os dem; at den virker med større Lethed i et opvakt, kundskabsrigt Sind, end i et uvidende; samt at dens Hjælp i vor Prædiken føles altid bedst, naar den leder os ind paa Ting, som vi ved dens Lys tidligere have sat os godt ind i."

Blandinger.

Omegnen af Offenburg er nylig bleven hjemsøgt af en forfærdelig Orkan. Ikke færre end 7,000 Træer ere oprykkede med Rode, og man vurderer i franske Blade hele Skaden til 2 Millioner, endskjøndt der endnu ikke er indkommet Beretning om

enkelte Communers Tab. Flere Steder ere endogsaa enkelte Personer blevne løftede iveiret og bortførte et Stykke igjennem Luften af Stormens Heftighed, ligesom af en Skypumpe.

Flere norske Byer ere i denne Tid haardt hjemsøgte af Ildebrande. For nylig fandt en ikke ubetydelig Brand Sted i Horten. Ligeledes ere 60 Huse i den østre Deel af Christiansand nedbrændte, og om Morgenen den 4de August udbrød Ild i Christiania, hvorved en halv Snees Steder, derimellem Nylands mekaniske Værksted, bleve ødelagte, fem Mennesker tilsatte Livet og flere bleve slemt beskadigede.

En høist sørgelig Jordefærd fandt Sted Onsdagen den 10de August i Christiania. Sexten Kister, fulgte af et tilsvarende stort Følge, bleve baarne til Graven. Det var de forbrændte Levninger af de Ulykkelige, der vare omkomne ved Branden i Forstaden Grønland, der her stededes til den sidste Hvile.

Blodgangsepidemien vedbliver at grassere i Bratsberg Amt i Norge; indtil den 11te August vare de Angrebnes Antal 1770, og de Dødes 258.

Skovbrande have, som alt tidligere meddeelt, iaar været meget hyppige i Sverrig, og nogle af dem have anrettet betydelig Skade. Saaledes berettes i „Wennersnersborg Tidn," af 14de Juli om en Skovbrand ved Timmerik, der var begyndt Mandagen den 11te Juni og først den paafølgende Onsdagaften var nogenlunde bleven standset ved Afgravning og Fældning. Den 12te Juli udbrød en lignende Brand i Nærheden af Vorkulle, som udbredte sig med en forfærdelig Hurtighed ikke blot over Skoven, men ogsaa til de tilgrændsende Marker og Enge. Selv adskillige Bygninger skulle være nedbrændte, og flere Kreaturer være blevne meer eller mindre beskadigede. Hele Befolkningen i Nordalen blev ved Ilbud og Klokkeringning opbudt for at hjælpe til at standse Branden, der endnu vedvarede om Torsdagen og antoges at anrette en Skade af 30 a 40,000 Rd. hver Dag, den rasede. Nogle Reisende berette, at i Bahuslehn, hvor Skovbrandene især have været hyppige, vare Beboerne paa flere Steder beskjæftigede med at kjøre Sæden umoden ind, for dog at redde den til Qvægfoder.

Udskillelserne fra Statskirken i Sverrig gribe bestandig mere om sig og give Anledning til mange ubehagelige Optrin. Historien om Soldaten, der blev stillet for en Krigsret, fordi han som Babtist negtede at bivaane den statskirkelige Gudstjeneste, vil være i frisk Minde. Nu har fornylig en forhenværende Skibscapitain i Norby, der ligeledes er traadt ud af Statskirken, negtet efter Ombud at besørge Ringningen i Anledning af Kongens Død og har støttet sin Vægring paa, at han ikke længer hørte til den lutherske Kirke, og overhovedet nærede den Anskuelse, „at man ikke kunde sørge ved Klokkeringning." Man er meget spændt paa, hvad Udfald denne Sag vil faae.

Kong Oscars Bisættelse i Ridderholskirken fandt Sted Mandagen den 8de August Kl. 11$^3/_4$ med stor Høitidelighed.

I Staden Auerbach i Kongeriget Sachsen har der den 12te August raset en frygtelig Ildebrand. Over Halvdelen af Byen ligger i Aske, og idetmindste 300 Familier ere huusvilde. Eet Menneske er indebrændt og flere savnes.

De sidste Efterretninger om Kongen af Preussens Tilstand lyde meget foruroligende; han bliver svagere Dag for Dag.

I Andalusien i Spanien skal Heden være saa stærk, at det ikke er muligt at færdes paa Gaderne fra Kl. 9 om Morgenen indtil Solen er gaaet ned.

Rustningerne i alle Frankrigs Havne og Arsenaler drives med megen Iver, og de Bestillinger, der hidtil have været gjorte, ere endog forøgede.

Moniteur for 14de ds. melder officielt, at Keiser Napoleon har besluttet at lade 50,000 Mand blive i Italien.

Af østerrigske Tropper vil der efter Sigende ikke blive mindre end 200,000 Mand tilbage i Italien.

Søndagen den 14de August og følgende Dage var der i Paris en overordentlig Fest i Anledning af Troppernes Tilbagekomst fra Italien. Keiseren red i Spidsen for Tropperne under Folkets Jubel og Blomsterkastning. En stor Mængde Reisende vare ankomne til Staden for at overvære denne Høitidelighed, og deres Antal anslaaes til over 800,000. Vinduerne paa Boulevarden leiedes ud til Festen for 100 til 200 Francs Faget. — Keiseren overøses med Lovtaler for den uindskrænkede Amnesti, han har givet Alle, der have gjort sig skyldige i politiske Forseelser, og han høster mere Roes og Beundring for den Seier, han har vundet over sig selv i denne Henseende, end for de Seire han har vundet over Østerrigerne. — Befæstningsarbeiderne langs den britiske Canal fortsættes, og Keiser Napoleon lader Fæstningerne og Batterierne forsyne med de af ham opfundne riflede Kanoner, der bidroge saa væsentligt til hans Seire i Italien.

I England arbeides der stadig paa Flaadens Forøgelse med anstrengt Flid. I Løbet af næste Maaned skal Liniedamperen „Victoria“ paa 131 Kanoner løbe af Stabelen i Portsmouth, og Liniedamperne „Prince of Wales“ og „Duncan“ nærme sig rast deres Fuldendelse. I Chatham skal Skruedamperen „Irresistible“ løbe af Stabelen i October, og et andet Skib strax paabegyndes.

Arbeiderbevægelsen i London befinder sig endnu paa samme Standpunkt, og flere større Værker ere gaaede istaa. Underhandlinger ere indledte mellem Arbeidsherrerne og Arbeiderne, der have forlangt større Dagløn, ved udenfor staaende Mæglere, hvorefter der skulde vælges en Committee med Bemyndigelse fra begge Parter til at træffe en Overeenskomst; men endnu var man ikke bleven enig om de Indrømmelser, hvorpaa man foreløbig vilde gaae ind.

I Liverpool har en Ildebrand lagt flere store Magasiner i Aske. Foruden 3,000 til 4,000 Baller Bomuld opbevaredes der i samme en stor Mængde Korn, tilhørende flere græske Firmaer. Brandskaden bliver anslaaet til 270,000 Rdlr.

Staden Erzerum i Lilleasien, som den 2den Juni hjemsøgtes af et heftigt Jordskjælv, hvorved 3,000 Mennesker mistede Livet, er nu ved en ny, endnu voldsommere Jordrystelse, bleven totalt ødelagt og tilintetgjort.

Amerika: Depecher fra Albany melde om en skrækkelig Ulykke paa Nordbanen i Nærheden af Chagticoka. Et Train til Albany, der skulde passere en Bro over Tamhannock, styrtede fra en Høide af 20 til 25 Fod ned i Strømmen. Man har allerede fundet elleve Lig og venter at finde flere. Tyve Passagerer ere blevne mere eller mindre haardt saarede. Kun Locomotivet slap i sin stærke Fart over den sammenstyrtende Bro.

Paa Landtungen Panama har man paa de indianske Begravelsespladser fundet

Afgudsbilleder og Offerskaaler af Guld. Der er ogsaa bleven funden et indiansk Hovedsmykke af en betydelig Vægt og flere andre Prydelser. Guldet forefindes i Kar, der staae ved Siden af Ligene, af hvilke flere Gravsteder indeholde hundrede og derover. Gravstederne skulle have en meget betydelig Udstrækning. Opdagelsen af disse Skatte skete derved, at et stort Træ, der stod paa et saadant Gravsted, styrtede om, saa at der fremkom et Hul, hvor Træet havde staaet, og i dette Hul kom Guldet tilsyne.

Fra Californien meldes under 27de Juni, at der i Grevskabet Humboldt (i Coast Range Bjergene) er bleven opdaget meget righoldige Guldleier.

Der berettes, at Fraser River er steget tolv Fod i fire Dage og har anrettet betydelig Skade; Fort Yale og alle Husene paa dens Bredder staae under Vand, og nogle ere aldeles bortskyllede. — Columbia River var 45 Fod over Lav-Vande, og hele Landet oversvømmet. — Byen Lahama i Californien er gaaet op i Flammer, og Eiendomme til en Værdi af 100,000 Dollars tilintetgjorte.

I Illinois har der for nylig raset en frygtelig Orkan. Den begyndte, efter hvad vi indtil nu have erfaret, i Calhoun County og strakte sig 12 engl. Mile i nordøstlig Retning, rivende Mennesker, Huse, Lader, Gjærder, Træer og Qvæg med sig. I Jacksonville anrettede den lignende Ødelæggelser, og et stort Antal Mennesker og Dyr dræbtes. Ogsaa andre Countier ere hjemsøgte af lignende Ulykker; Huse og Bygninger ere bortfeiede, og Heste, Qvæg og andre Huusdyr ere i hundredeviis ihjelslagne.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
N. Nielsen, Skive	8	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	78	5	"
P. C. Ronnow, Fyen	28	"	"
Summa	114	5	"

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.